

VÁŽNE - NEVÁŽNE

STRPATÉ VERŠE A MYŠLIENKY

Napísala Zuzana Balašiová Donátová
Ilustroval Vlado Javorský

Vážne

-

nevážne

Autor: © Zuzana Balašiovová Donátová
Ilustrácie: © Vlado Javorský
Obálka: © Adriána Švarná
Korektúra: Lenka Kleimanová
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2021

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-368-0

Niekoľko slov

Prečo ľudia píšu? Lebo majú možnosti. Dostali do rúk prostriedok, ktorý v dávnych časoch neexistoval. Písanie je formou prejavu, tak ako samotný život. Je to prejav. Tým, že sa prejavujeme, vyjadrujeme, uvažujeme a konáme – žijeme. Nieкто vylieva svoju dušu cez slová, nieкто vykrikuje svoj nevypočutý názor a nieкто píše len tak. Pre dobrý pocit. Nie je za každou ľudskou činnosťou pocit? To, či je písanie autora kvalitné podľa paragrafov literárnych kritikov, alebo vôbec čitateľné pre každého, je relatívne. Prejav autora spojený s dobrým pocitom a s odozvou čitateľa môže s ľahkosťou odzbrojiť vrtkého a ostrého kritika. Alebo nie?

Zuzana Balašiovová Donátová

Strapaté verše

Básnikom

Myšlienku napíšeš i na papier uložíš.

Šantivo sa vzduchom klíže
do bubienkov neznalých.

Zakričíš báseň do sveta
zo všetkých svojich síl,
ak rezonuje v ďalšom srdci,
ver, že si sa nezmýlil.

GHGEŠ ZA VYSVEĎENIE KNIHY V VARI KRAVNEM

O čom je život?

Väčšinou o rodine, práci a zdraví.

O čom je rodina?

O úsilí, láske aj hraní.

O čom je zdravie?

O tele, mysli a poznávaní.

O čom je láska?

O vášni, súcite aj pochopení.

O čom je práca?

O námahe a živobyті, kde to občas bolí.

O čom je teda život?

O vnútornej sile, ktorú nič nezlomí.

HRÁME SA NA OČKA A MAMIČKY... MAMIČKA PRAVE NABÚRALA NOVÉ AUTO...

Túžba

Teším sa hneď zrána.
Pozorujem, vážne poletuje vrana.
Teším sa na vôňu kávy,
zábavu, čo ponúkajú ranné správy.
Teším sa na nový deň.
Možno práve dnes
niekomu sa splní sen.
Nepodceňujem bežné rána,
azda sú v mojej réžii.
Tak ako šepká hlava,
predstavou silnieš, môj milý.
Rozhodnutia, skutky, vízie
sú len v našej moci,
čo si neurobíš, nemáš,
aj keď sa túlaš v modlitbách k pomoci.

VOLÁ VETO, ŽE ULOVIL ZLATÚ RYBKU.
MAŠ NEJAKÉ ŽELANIE ?

Vek

Často počúvam vetu
o ľudskom biologickom veku.
Vraj v tridsiatke sme už starí
a v štyridsiatke nie mladí.
V šesťdesiatke v chrbte pichá,
v osemdesiatke človek vzdychá.
V deväťdesiatke sme nenormálni,
storoční sú sťaby zázrak,
médiami obliehaní.
Vraj pocit, že sme starí,
je otázkou predstáv, hlavy.
Ktorú najviac sýtime:
zdravie, sviežosť a či krásu,
únavu, smútok alebo skepsu prázdnu?
Kedy sme naozaj starí a v akom veku?
Jednoducho vtedy,
keď mladosť s radosťou sú na úteku!

= MILENKA SI MÔŽEM DOVOLIT! MANŽEL
JE VÁŠNIVÝ HUBÁR! =

Bodka

Nevidieť bodku, čo nahlodala svet,
zamýšľa sa Pišta bez zbytočných viet.
S tvárou v rúšku prežíva svoj deň,
včera si neprišla ty, dnes ja neprídem.
Z telky sa valia nariadenia prísne,
a tak Pišta doma pri počítači kysne.
Po niekoľkých hodinách je zúfalý.
Ach, dal by si v krčme pivko a koláč u mamy.
Zakaždým, keď mohol, nemal čas,
ale má ho niekto dnes, prosím vás?
Uvažuje Pišta sám so sebou v byte,
mám voľno, ale nápady v prachu skryté.
Pre povinnosti zabudol bezstarostne žiť.
Zvaliť sa ľahko do trávy či sošku z dreva vyrobiť.
Život nás tak varuje,
zmeňme, ľudia, čo v nás staré je!

POČÍNEŠ? KARANTÉNA SKONČILA PŘEČ ROKOM!